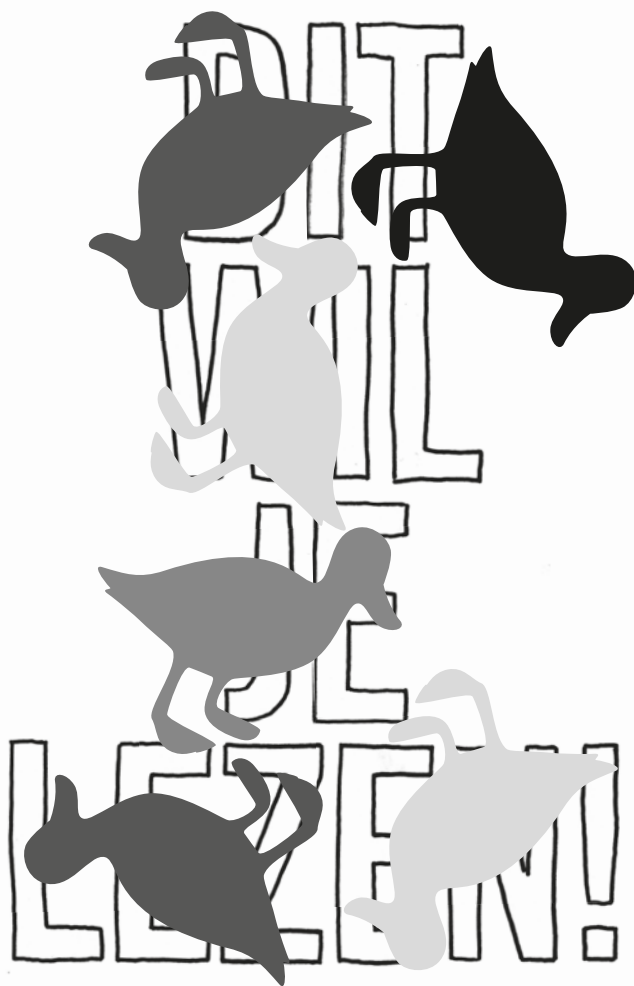

Marc ter Horst

GOTTMER

Haarlem

Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Kijk voor meer informatie over kinder- en jeugdboeken
van de Gottmer Uitgevers Groep op www.gottmer.nl

Eerste druk, 2025

© 2025 tekst Marc ter Horst

© 2025 tekeningen Karst-Janneke Rogaar

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,
Postbus 317, 2000 AH Haarlem (info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van
de Gottmer Uitgevers Groep BV

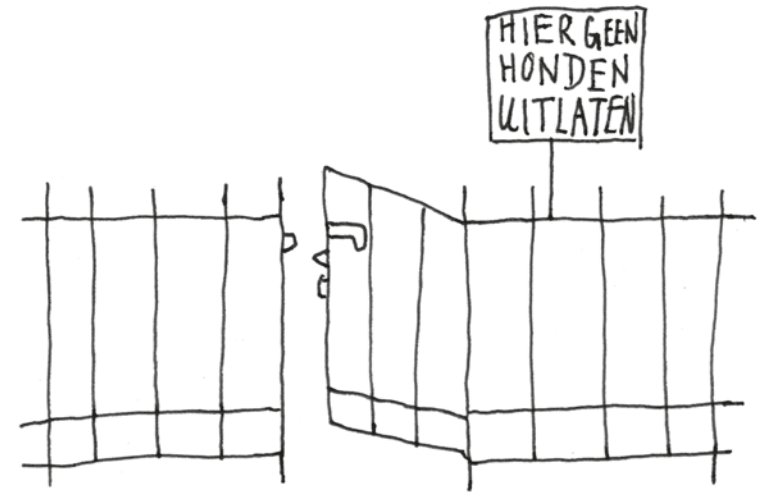
Omslagontwerp: Karst-Janneke Rogaar
Vormgeving binnenwerk: Nico Swanink

ISBN 978 90 257 8158 3
NUR 283

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke wijze dan ook voor het trainen van AI-technologieën of -systemen. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

INHOUD

1. Hier geen honden uitlaten	7	27. Vertel	109
2. Houd afstand	10	28. Dit vind je ook interessant	114
3. Voer de bij bij	14	29. Kom erbij	118
4. Dit mag je niet missen	18	30. Toe nou	122
5. Doe iets	22	31. Handen omhoog	126
6. Hou op	26	32. Ga zo door	132
7. Volg ons	30	33. Zoek het avontuur	136
8. Schuin afsnijden	34	34. Hier openen	140
9. Stop reclame	38		
10. Bestel nu	42		
11. Wie dit leest is gek	45		
12. Handen wassen!	49		
13. Red Bull geeft je vleugels	52		
14. Hout moet	56		
15. Wacht tot het rode licht gedoofd is	60		
16. Foei	65		
17. Stem Volt	70		
18. Naar binnen!	74		
19. Je moet je voorstellen	77		
20. Bij brand lift niet gebruiken	83		
21.	87		
22. Installeer nu	90		
23. Doe het zelf	94		
24. Klikken om een titel toe te voegen	98		
25. Must-see	101		
26. Zoek de verschillen	105		

1. **HIER GEEN HONDEN UITLATEN**

Oké, mijn vader was altijd al een beetje raar geweest. Je wist nooit wanneer hij serieus was of een grapje maakte. Soms wist ik niet eens of hij het zelf wel wist. Maar het leek wel of het steeds erger werd. Laatst ook weer, bij dat hondenveldje dat geen hondenveldje was.

Het was me eerder nooit opgevallen, het veldje. Ik denk doordat we meestal met de fiets naar de fruitboerderij gingen. Dat ging waarschijnlijk net te hard om dat bordje te kunnen lezen. Dan was het veldje gewoon het zoveelste veldje. Een veldje met een hek eromheen. Geen hoog hek, zoals bij een gevangenis, maar een vriendelijk laag hek zoals om ons schoolplein. Daar sprong je zo overheen.

Dit keer waren we lopend. We keken op hetzelfde moment naar dezelfde woorden op hetzelfde bord. **HIER GEEN HONDEN UITLATEN**. Maar we lazen allebei wat anders.

‘Hm,’ zei mijn vader, zoals hij wel vaker hmde.

‘Hm?’ vroeg ik.

‘Hm. Waarom hebben ze dat dan toch gedaan?’

‘Wat gedaan?’

‘Hier honden uitgelaten.’

We stonden bijna stil. Het poortje van het hek stond op een kier. Ik keek naar het veldje, maar zag geen hond en ook geen drollen.

‘Zie jij een hond, Stan?’ vroeg papa.

‘Nee, maar dat is toch ook de bedoeling?’ Ik knikte nog eens naar het bord. ‘Hier geen honden uitlaten,’ las ik voor.

‘Precies. Maar alle honden zijn weg!’

‘Welke honden?’

‘De honden die erin zaten!’

Nu popte er iets in mijn hoofd op. Alsof ik het bord op-nieuw las met papa’s ogen. HIER GEEN HONDEN UITLATEN. Mijn vader dacht dat er wel honden in hadden gezeten, maar dat ze er nu uit waren gelaten. Of hij deed maar alsof en nam me in de maling. Dat bedoel ik dus.

Ik keek van opzij naar hem, maar kon uit zijn gezicht niets opmaken. Papa liep weer en ik dus ook. Ik begon te lachen. Te hard misschien. Al deed ik het wel op een lieve manier. Ik lachte hem niet uit of zo. Maar hij keek alsof ik dat wel deed.

‘Haha, ik had het op een heel andere manier gelezen,’ probeerde ik het uit te leggen. ‘Dat het geen hondentoilet is.’

Ik keek hem vrolijk aan en schrok van zijn strakke ge-

zicht. Was het geen grap geweest? Of ging hij er nog steeds mee door? Zo was het allang niet leuk meer. Ik kon het hem natuurlijk vragen, maar dan gaf ik toe dat ik óf in zijn grap getrapt was óf dat ik hem maar raar vond. Zwijgend liepen we verder.

Gelukkig konden we dat prima samen, zwijgen. Zeker als we ergens naartoe liepen. Alleen aan tafel vond ik stiltes moeilijk. Daar miste ik mama het meest.

Twee maanden geleden was ze weggegaan. Ze kon er niet meer tegen, zei ze. En als ik dan vroeg wáártegen dan, was het antwoord: ‘Alles’. Of: ‘Gewoon’.

Ik vond het helemaal niet gewoon. Nu was ik ook zo’n kind met gescheiden ouders. Daar waren er al zoveel van. Dus dat was dan weer wel gewoon.

2. HOUD AFSTAND

Ik was lang niet bij de fruitboerderij geweest. Vroeger ging ik met mama met de bakfiets. Van de mevrouw bij de kassa kreeg ik altijd een appeltje. Daar knabbelde ik de hele terugweg op.

Ik snapte nu pas dat dat appeltje een slimme truc was om kinderen thuis te laten zeuren om weer naar de fruitboerderij te gaan. Toen was het echt nog een schuurtje van de boerderij. Nu leek het meer een supermarkt, met brood en melk en zo. Nog een wonder dat ze het geen Fruiterij of Frupermarkt hadden genoemd.

Toen we binnenkwamen liep ik zo'n beetje tegen Noah op. Ik zei heel zachtjes hoi. Want dat doe je als je in het wild een klasgenoot tegenkomt. Hoi zeggen. Zelfs al is het Noah.

Hij had het niet in de gaten of deed alsof hij het niet in de gaten had.

Papa pakte een mandje en haalde het boodschappenlijstje uit zijn zak. Toen hij het mandje bijna vol had, kwam er een man op ons af met een dienblad in de hand. Hij had een blauwe schort voor met rode appeltjes erop. Maar op zijn dienblad lagen partjes van een of andere gekke citrusvrucht.

'Kan ik u misschien een gezonde snack aanbieden?' vroeg hij.

'Ja hoor, dat kunt u wel doen,' antwoordde mijn vader, 'maar ik hoef niet.'

Je zag de verwarring op het gezicht van de man. Waarschijnlijk had hij een ja of nee verwacht en niet allebei.

'Jij, Stan?' vroeg mijn vader.

'Nee, ik hoef ook niet.'

'Dank u,' vulde mijn vader aan.

Even later hoorde ik hoe de man bijna fluisterend dezelfde vraag aan een andere klant stelde.

Op zoek naar mijn favoriete peer hield ik met een schuin oog de rug van Noah in de gaten. Geen zin om nog een keer door hem genegeerd te worden.

Ze waren er nog! De peren. Ze waren rood met geel en glommen als appels. Net toen ik er twee wou pakken hoorde ik gemor. Gemor ja. Weet je hoe dat klinkt? Als twee dames die achter je vader in de rij staan en vinden dat hij door moet lopen. Maar mijn vader weigerde. Hij

knikte naar de geel-zwarte streep op de grond. Met wat moeite kon je nog net HOUD AFSTAND lezen. Als er tien paar schoenen overheen gingen, zou er alleen nog HOND staan.

Mijn vader was de enige die die oproep nog gehoorzaamde. Niet uit vrees voor een virus, maar gewoon omdat het er stond. Ik was er al een beetje aan gewend, maar snapte ook wel dat mensen het gek vonden.

Ik haastte me richting kassa. Gelukkig was mijn vader net aan de beurt. Hij deed twee stappen naar de kassa en keek achterom of de vrouw achter hem een beetje afstand hield. Als een ware Virgil van Dijk schoof ik ertussen.

‘Sorry, ik hoor bij hem,’ zei ik netjes en ik legde mijn peren op de balie.

‘Staan niet op het lijstje,’ zei mijn vader.

‘Maar ze zijn lekker!’

‘Maar we hebben ze niet nodig.’ Hij liet me het lijstje zien waarop ze niet stonden. Tegelijk zag ik zijn blik naar een mandje mandarijnen gaan. KOOP NU! LAATSTE KANS! stond erbij. Zijn hand ging erheen en hij legde een, twee, drie mandarijnen bij de andere boodschappen.

‘Staan niet op het lijstje,’ murmelde ik. Ik pakte mijn peren en liep terug de winkel in. Dit keer zag Noah me wel.

‘Hé Stan, toffe peren!’ Hij knikte richting kassa. ‘Is dat je vader?’

‘Wie?’ vroeg ik terwijl ik onbenullig om me heen keek.

‘Die man die nog steeds afstand houdt.’

Niet reageren op Noah. Niet reageren op Noah. De mees-

ter had het ons vaak genoeg gezegd. Maar ik reageerde toch. En wat ik zei was zó stom.

‘Huh? Nee, hoezo?’ Hopelijk klonk mijn hartslag niet door in mijn woorden.

‘Ah, ik dacht al: arme Stan. Want volgens mij zit daar een steekje los.’ Noah wees met zijn vinger naar zijn voorhoofd.

Ik kreeg het warmer en warmer, wist niks te antwoorden.

Ik legde de peren in het verkeerde kistje terug en liep naar de uitgang. Zo snel mogelijk om hier gauw weg te zijn, maar langzaam genoeg om het niet te laten lijken alsof ik bij mijn vader hoorde.

3. VOER DE BIJ BIJ

‘Appeltje?’ vroeg papa toen ik buiten was en hem had ingehaald. Ik nam de appel zwijgend aan en hapte in één keer tot bij de pitjes. Ik keek achterom en zag dat niemand ons volgde.

‘Wie was die jongen?’

‘Noah,’ mompelde ik.

‘Zit ie bij jou in de klas?’

‘Ja.’

‘Hoe is het op school?’

Ik kon hem wel zoenen dat ie niet over Noah doorging. Steeds weer zag ik dat fanatieke hoofd voor me, waar hij met zijn vinger tegenaan tikte. Een gebaar dat over mijn vader ging. En ik had niet het lef gehad om hem te verdedigen. Om te zeggen dat papa tenminste deed wat er op die strepen stond. Dat hij echt luisterde naar de man met de

schort. En dat hij dus juist niet getikt was of hoe Noah dat ook had gezegd.

Maar nee, ik had gewoon glashard ontkend dat hij mijn vader was. Een moment dat ik wel duizend keer over wou doen, maar nooit meer hetzelfde. Een moment dat echt niet kon kloppen. Alsof ik iemand anders was dan mezelf. Net als die keer dat ik stiekem een zak M&M’s had leeggegeten, maar dat zomaar ontkende, terwijl alle kleuren nog op mijn wangen stonden.

Dat was nog wel grappig geweest. Dit niet. Ik schaamde me rot. Mijn enige troost was dat papa het niet in de gaten had gehad. De man die naast me liep. Die dus wel mijn vader was. En die vroeg hoe het op school was.

‘Wel oké.’ Ik gooide mijn klokhuis met een boogje in de bosjes.

‘Wel oké? Dat is fijn.’

‘Wel oké is niet fijn, pap. We hebben een stomme opdracht.’

‘Dat is dus niet oké.’

‘Nee.’ We waren al bijna weer bij het veldje. Het veldje zonder honden.

‘Wat voor opdracht?’

‘Maak een spandoek.’

‘Leuk.’

‘Nee, niet leuk. We moeten eerst een actieplan maken en een interview doen en dan een spandoek maken. Maar iedereen heeft al iets bedacht en wij nog niet.’

Ik deed het samen met Amy, maar die was er gisteren

niet. Nu had iedereen al een actie en wij nog niet. En ik wilde echt wel iets anders dan de anderen. Lies en Vic deden al iets met plastic. Jayden en Dex wilden een zebra-pad. Noor en Raf een groen schoolplein. Noah en Bram een halfpipe. Echt alle coole en suffe goede doelen waren al weg.

‘Pap, wanneer mag ik nou een skateboard?’

‘Een skateboard? Geen step?’

‘Een step is ook goed.’ Alles om wat te doen te hebben tijdens het lopen.

‘Je weet dat dat nu even niet kan.’

Ik bromde iets dat op een ja moest lijken. Want ik wist het wel, maar was het er niet mee eens. En toen zag ik dat bushokje.

‘Voer de bij bij!’ riep ik. Dat had nog niemand. En ik wist zeker dat Amy dat ook een tof doel zou vinden. Het was geniaal.

‘Maar ik moet al zoveel,’ zei papa met een halve lach.

‘Huh?’

‘Nu moet ik ook nog de bijen redden.’

‘Haha, dat hoeft jij toch niet te doen? Ik las het alleen maar voor.’ Ik knikte naar de bushalte waar een grote poster hing. VOER DE BIJ BIJ! stond erop. Om die woorden heen vlogen allemaal vrolijke bijen, maar onderin lag een hele laag bijen die een stuk minder vrolijk leken. Ze waren zwart en hadden witte kruisjes als ogen.

‘Dat lijkt me best een leuk baantje,’ zei papa.

‘Wat?’

‘Die posters ophangen.’

‘Met dit weer wel ja. Noahs vader doet dat.’

‘Heeft die ook zo’n coole ligfiets met zo’n bak erachter?’ vroeg papa.

Vaders moeten geen *cool* zeggen.

‘Ja.’ Daardoor wist ik het. Soms stond Noahs vader hem met de ligfiets van Booster op te wachten. En die was inderdaad best cool.

‘We moeten een bijenhotel kopen,’ zei ik toen de zwarte bijen allang uit zicht waren.

‘Volgens mij kunnen we dat best zelf maken. Zo moeilijk kan dat niet zijn. En het is veel goedkoper. Het is gewoon een blok hout met gaatjes erin.’

‘Ja! Gaan we dat doen?’ Het leek me hartstikke gezellig als straks de bijen bij ons logeerden.

☙ DIT MAG JE NIET MISSEN

Diezelfde avond nog fietste ik bij mama langs. Ik vond het echt zielig dat ze nu in een klein flatje woonde. En dan ook nog op de tweede verdieping, zodat ze net het bos niet kon zien dat de mensen boven haar wel zagen. Maar ze kon wel mooi vanuit de keuken *Rail Away* kijken en vanaf de bank zien hoelang de pizza nog in de oven moest.

‘Maak je om mij maar geen zorgen’, zei ze elke keer als ik vroeg hoe het met haar ging. Maar dit keer klonk het voor het eerst als ‘Maak je om iemand anders maar wel zorgen’.

Nou, dat was dus precies waarom ik op een doordeweekse avond naar haar toe was gegaan. Normaal zag ik haar alleen in het weekend en misschien straks in de vakantie. Zij had nou eenmaal werk en papa niet.

Afgelopen winter had hij ontslag genomen. Papa werk-

te al bijna tien jaar bij dezelfde rijschool. Rijschool Konterman. Zo heette hij écht. Maar toen meneer Konterman met pensioen ging, wou zoon Konterman een andere naam voor de rijschool. RIJSCHOOL PERFECT kwam er op alle lesauto's te staan. Daar was papa het niet mee eens. ‘Geen enkele rijschool is perfect’, vond hij. Mama en ik maakten nog grappen over welke naam het dan wel zou moeten zijn. ‘Rijschool Matig’, ‘Rijschool De noodrem’ of ‘Rijschool KIJK UIT VOOR DAT OUDE VROUWTJE!’

Papa kon er niet om lachen. Hij stuurde mij naar mijn kamer. Daar kon ik door mijn kussen heen hun ruzie horen. Een discussie noemden ze dat zelf, maar daar waren er steeds meer van. Een paar weken later was mama vertrokken. Eerst sliep ze bij tante Sil, maar al gauw kreeg ze dit flatje.

Mam schoof haar laptop opzij en zette de theepot op tafel.

‘Waaraan heb ik dit onverwachte bezoek te danken?’

‘Ik maak me zorgen om papa,’ zei ik. ‘Hij doet soms zo raar.’

‘Tell me about it.’

Ik kan heus wel Engels, dus vertelde ik over het hondenveldje, de fruitboerderij en de bijen. Maar niet over Noah. Al die tijd bungelde het theezakje in mama's hand boven de theepot, alsof ik mama op pauze had gezet toen ze het eruit haalde. Pas toen ik klaar was ging ze weer op play en legde ze het theezakje op een schoteltje.